

Τρόποι ανάπτυξης

θεωρία και ασκήσεις εφαρμογής

Σε μια τέτοιου είδους ερώτηση ο μαθητής εντοπίζει την πρόθεση/σκοπό/στόχο του συγγραφέα με βάση τον τρόπο ανάπτυξης/οργάνωσης της παραγράφου.

Ποια νομίζετε ότι είναι η πρόθεση του/της συγγραφέα στην (χ) παράγραφο του κειμένου; Πώς ο τρόπος με τον οποίο επέλεξε να αναπτύξει την παράγραφο υπηρετεί την πρόθεση αυτή;

ΤΡΟΠΟΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ/ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΥ	ΠΡΟΘΕΣΗ/ ΣΚΟΠΟΣ/ ΣΤΟΧΟΣ
1. ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ	• Να επεξηγήσει το περιεχόμενο της θεματικής πρότασης και να το καταστήσει πιο κατανοητό στον αναγνώστη • Να τεκμηριώσει έναν ισχυρισμό
2. ΑΙΤΙΟΛΟΓΗΣΗ	• Να αποδείξει έναν ισχυρισμό • Να πείσει για την άποψη του • Να αιτιολογήσει τη θέση του
3. ΑΙΤΙΟ-ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ	• Να εξηγήσει ένα φαινόμενο/ πρόβλημα αναλύοντας τις αιτίες του • Να παρουσιάσει και να αναδείξει τα αποτελέσματα ενός φαινομένου
4. ΣΥΓΚΡΙΣΗ – ΑΝΤΙΘΕΣΗ	• Να συγκρίνει τις έννοιες [α και β] και να παρουσιάσει τις μεταξύ τους ομοιότητες και/ή διαφορές. • Να φωτίσει το περιεχόμενο και των δύο όρων, αναδεικνύοντας μέσω της αντίθεσής τους τα διαφορετικά χαρακτηριστικά τους.
5. ΑΝΑΛΟΓΙΑ	• Να εξηγήσει παραλληλίζοντας/ παρομοιάζοντας δύο έννοιες με σκοπό να εκλαϊκεύσει ένα δυσνόητο φαινόμενο συνδέοντάς το με άλλες οικείες σε αυτό καταστάσεις
6. ΟΡΙΣΜΟΣ	• Να προσδιορίσει το ακριβές περιεχόμενο μιας έννοιας
7. ΔΙΑΙΡΕΣΗ	• Να παρουσιάσει τις μορφές/τα μέρη της έννοιας που συζητά • Να απαριθμήσει... • Να αναλύσει ολόπλευρα το περιεχόμενο της έννοιας και να βοηθήσει τον αναγνώστη να διακρίνει και να κατανοήσει τις πτυχές της.

1. Ποια η πρόθεση του συντάκτη στις ακόλουθες παραγράφους και πώς ο/οι τρόπος/οι που επιλέγει να τις αναπτύξει εξυπηρετεί το σκοπό του;

παραδείγματα

1. Όλες αυτές οι κατευθύνσεις της ανθρώπινης προσπάθειας (οικονομική, κοινωνική, πολιτική, επιστημονική, ηθική, καλλιτεχνική, θρησκευτική) είναι νόμιμες, όλες μαζί συνεκφράζουν τη ζωή, όλες μαζί συνοικοδομούν τον πολιτισμό και τελικά αποκρυσταλλώνονται σε κάποιες συγκεκριμένες μορφές που εκφράζουν ορισμένο περιεχόμενο – κι όλες μαζί συναποτελούν την πολιτισμική παράδοση. Λόγου χάρη: το άροτρο, η κοινοτική οργάνωση και η αντίστοιχη φορολογική τεχνική, η νομοθεσία του Σόλωνα, το βήμα του ρήτορα πάνω στην Πνύκα, η γεωμετρία του Ευκλείδη, τα λατρευτικά σύμβολα της μινωικής Κρήτης, οι Καρυάτιδες στο Ερεχθείο ή το εργόχειρο μιας νησιωτοπούλας, όλα αυτά εκφράζουν ανθρώπινη προσπάθεια, υπηρέτησαν κάποτε ή υπηρετούν ακόμη τη ζωή μιας κοινωνίας, διατηρούνται αυτούσια ή μεταμορφώνονται και αναμορφώνονται μέσα σε νέες συνθήκες ή επιζούν μόνο ως σύμβολα στη μνήμη των λαών, ως έκφραση της δημιουργικότητάς τους, ως πολιτισμική περιουσία και καύχημά τους.

Απάντηση: Ο συγγραφέας οργανώνει/αναπτύσσει την πρώτη παράγραφο του κειμένου με **παραδείγματα**. Πρόθεσή του είναι να επεξηγήσει την άποψή του, ότι όλες οι κατευθύνσεις της ανθρώπινης προσπάθειας συναποτελούν την παράδοση και συνεκφράζουν τη ζωή, δημιουργώντας τον πολιτισμό. Η χρήση των παραδειγμάτων αποδεικνύεται, καθώς χρησιμοποιεί τη φράση «λόγου χάρη» και μετά παραθέτει συγκεκριμένα παραδείγματα ανθρωπίνων προσπαθειών καθόλη τη διάρκεια της ανθρώπινης ιστορίας («το άροτρο...μιας νησιωτοπούλας»). Με τα παραδείγματα αυτά ενισχύει και επεξηγεί τη θέση του και καθιστά τον ισχυρισμό του πιο κατανοητό και οικείο στον αναγνώστη καθότι τον συνδέει με την εμπειρική του πραγματικότητα. Δίνει στον λόγο ζωντάνια και παραστατικότητα και λειτουργούν ως αποδεικτικά στοιχεία, οπότε προσδίδει εγκυρότητα και πειστικότητα στον λόγο του.

παραδείγματα

2. Όσο πιο κοντά μας διαδραματίζεται ένα γεγονός, τόσο πιο ενδιαφέρον είναι. Για την αθηναϊκή εφημερίδα η διακοπή του ρεύματος στην Αθήνα είναι η πρώτη είδηση, για τους «Τάιμς της Ν. Υόρκης» δεν είναι ούτε μονόστηλο. Οι δέκα πρόσκοποι που χάθηκαν στην Πάρνηθα είναι για μας σπουδαίο θέμα, ενώ οι εκατό Ινδοί στρατιώτες που χάθηκαν στα Ιμαλάια πάνε κατευθείαν στο καλάθι. Η έδρα της εφημερίδας ή του πρακτορείου ειδήσεων παίζει αποφασιστικό ρόλο στην επιλογή και την ιεράρχηση των ειδήσεων. Για την τοπική εφημερίδα της Καλλιθέας πρώτο θέμα είναι ο θάνατος του δημάρχου της και όχι ο θάνατος του Μπρέζνιεφ. Το δεύτερο, λοιπόν, αστέρι της είδησης είναι η εγγύτητα.

Απάντηση: Ο συγγραφέας οργανώνει/αναπτύσσει την πρώτη παράγραφο του κειμένου με **παραδείγματα**. Πρόθεσή του είναι **να τεκμηριώσει** την άποψή του, ότι όσο πιο κοντά συμβαίνει ένα γεγονός τόσο πιο ενδιαφέρον γίνεται για τον δέκτη. Η χρήση των παραδειγμάτων αποδεικνύεται, καθώς χρησιμοποιεί παραδείγματα γεγονότων που συμβαίνουν στην καθημερινότητα όπως οι δέκα πρόσκοποι ή οι ινδοί στρατιώτες, ο θάνατος του δημάρχου της Καλλιθέας ή ο θάνατος του Μπρένιερ. Ακόμα χρησιμοποιεί διάφορες εφημερίδες, όπως μία αθηναϊκή ή τους Τάιμς της Ν. Υόρκης για να τεκμηριώσει ότι μια είδηση απασχολεί περισσότερο τους δέκτες όταν υπάρχει εγγύτητα. **Με τα παραδείγματα αυτά ενισχύει και επεξηγεί τη θέση του και καθιστά τον ισχυρισμό του πιο κατανοητό και οικείο στον αναγνώστη** καθώς τον συνδέει με την εμπειρική του πραγματικότητα. **Δίνει στον λόγο ζωντάνια και παραστατικότητα και λειτουργούν ως αποδεικτικά στοιχεία, οπότε προσδίδει εγκυρότητα και πειστικότητα στον λόγο του.**

ορισμός

3. Πολιτισμός είναι το σύνολο των επιτευγμάτων του ανθρώπου. Επιτευγμάτων που έχουν σχέση με την τεχνική, την οικονομική και την επιστημονική πρόοδο, με την εσωτερική καλλιέργεια του ανθρώπου (εξύψωση ηθικής και αισθητικής συνείδησης, εμπλουτισμός συναισθήματος κ.λπ.) και γενικά με την ηθικοπνευματική του ανάπτυξη. Στην έννοια του πολιτισμού περιλαμβάνονται τα «ιδεώδη» που διαμορφώθηκαν στο πέρασμα του χρόνου (δικαιοσύνη, ελευθερία, δημοκρατία, ανθρωπισμός), «ο τρόπος ζωής» (ήθη, έθιμα, ρεύματα ιδεών, αξιολογικές πεποιθήσεις), καθώς και τα «έργα» που πραγματοποιήθηκαν στους επιμέρους τομείς πρόοδου (καλλιτεχνική δημιουργία, θεσμοί, πολιτιστική και κοινωνική οργάνωση, τεχνικές εφαρμογές των επιστημών κ.λπ.).

Απάντηση: Ο συγγραφέας οργανώνει/αναπτύσσει την πρώτη παράγραφο του κειμένου με **ορισμό**. Πρόθεσή του είναι **να προσδιορίσει το ακριβές περιεχόμενο της έννοιας** «πολιτισμός». Ως οριστέα έννοια τίθεται ο όρος «πολιτισμός», γένος «το σύνολο των επιτευγμάτων του ανθρώπου» και ειδοποιός διαφορά «που έχουν σχέση ... ηθικοπνευματική του ανάπτυξη». Ο συγγραφέας επιλέγει τον ορισμό ως τρόπο ανάπτυξης για να αποτρέψει τη σύγχυση του όρου «πολιτισμός» με άλλες παρεμφερείς έννοιες. Αναδεικνύει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της έννοιας και τις ιδιότητές της, δηλαδή ότι πρόκειται για επιτεύγματα που έχουν σχέση με την τεχνική, οικονομική και επιστημονική πρόοδο του ανθρώπου και την εσωτερική του καλλιέργεια και ηθικοπνευματική του ανάπτυξη, περιλαμβάνει επίσης τα ιδεώδη, τα έργα, τον τρόπο ζωής του. Με τον ορισμό ο λόγος αποκτά σοβαρότητα, εγκυρότητα, αξιοπιστία και πειστικότητα.

Ο ορισμός αυτός εντάσσεται στον πρόλογο του κειμένου, διότι πρόθεση του συγγραφέα είναι να τον χρησιμοποιήσει ως αφετηρία γενικότερων προβληματισμών και να διασαφηνίσει την έννοια «πολιτισμός» την οποία πρόκειται να πραγματευτεί στο κύριο μέρος του κειμένου.

4. Αυτό με το οποίο μοιάζει περισσότερο είναι αναμφίβολα η **γέννηση**, κατά την οποία μας χωρίζουν από τη μητέρα μας κόβοντας τον ομφάλιο λώρο. Συχνά όμως ξεχνάμε ότι ανάμεσα στη μητέρα και το παιδί υπήρχε ένα εξαιρετικό όργανο σύνδεσης, ο **πλακούντας**, που μας έφερνε ό,τι ήταν απαραίτητο για την επιβίωσή μας και συγκρατούσε πολλές επικίνδυνες ουσίες που κυκλοφορούσαν στο μητρικό αίμα. Χωρίς αυτόν θα ήταν αδύνατη η ζωή πριν από τη γέννηση. Στη γέννηση όμως πρέπει οπωσδήποτε να τον αποχωριστούμε, για να μπορέσουμε να ζήσουμε. Η εφηβεία είναι σαν μια δεύτερη γέννηση που γίνεται προοδευτικά. Πρέπει ν' αφήσουμε σιγά σιγά την **οικογενειακή προστασία**, όπως αφήσαμε κάποτε τον προστατευτικό πλακούντα. [...] Νιώθουμε ότι το ν' αποχωριστούμε μια μέρα τους γονείς μας είναι ζωτικής σημασίας για μας. Αυτό σημαίνει ήδη ότι κάποια μορφή σχέσης μαζί τους πρέπει να αλλάξει. Θέλουμε να φτιάξουμε μια διαφορετική ζωή. Ποια ζωή όμως; Δε θέλουμε πάντοτε να έχουμε την ίδια ζωή με τη δική τους. [...]

Απάντηση 1:

Ο συγγραφέας οργανώνει την παράγραφο του με **αναλογία**. Πρόθεσή του είναι να εξηγήσει τη σημασία της εφηβείας και πώς λειτουργεί. **Με αυτόν τον τρόπο ανάπτυξης προβάλλεται μια λανθάνουσα ομοιότητα ανάμεσα στην έννοια της «εφηβείας» και στην έννοια «της γέννησης», που φαινομενικά είναι εντελώς διαφορετικές. Στη μέθοδο αυτή υπάρχουν δύο μέρη. Το πρώτο αναφέρεται στην εφηβεία και στον τρόπο που πρέπει οι νέοι σε αυτό το στάδιο της ηλικίας τους να αποχωριστούν τους γονείς τους και την οικογενειακή προστασία, φτιάχνοντας μια διαφορετική ζωή. Το δεύτερο μέρος, που παρουσιάζει ανάλογες ομοιότητες, αναφέρεται στη γέννηση του μωρού το οποίο πρέπει να αποχωριστεί τον πλακούντα που μέχρι πριν τη γέννηση του αποτελούσε το όργανο που του παρείχε ασφάλεια. Επομένως, ο πλακούντας είναι η οικογενειακή προστασία που πρέπει ο έφηβος να αποχωριστεί και η εφηβεία μια παρόμοια κατάσταση με την γέννηση. Με αυτήν την επιλογή χρησιμοποιεί μια έννοια οικεία στον αναγνώστη (γέννηση- πλακούντας) για βοηθήσει στην εκλαΐκευση της έννοιας «εφηβεία». Πρόκειται, επίσης, για μεταφορική αναλογία, όπου με εκφραστικό και παραστατικό τρόπο ο συγγραφέας εξηγεί τη θέση του, ενώ παράλληλα το ύφος αποκτά ζωντάνια και παραστατικότητα, κινητοποιεί τη φαντασία του αναγνώστη και συμβάλλει στον προβληματισμό του με πειστικότητα.**

Απάντηση 2 (εναλλακτικά):

Ο συγγραφέας οργανώνει την παράγραφο του με **αναλογία**. Πρόθεσή του είναι να εξηγήσει τη σημασία της εφηβείας και πώς λειτουργεί, **παρομοιάζοντας/παραλληλίζοντας την έννοια της «εφηβείας» με την έννοια «γέννηση».** Στη μέθοδο αυτή υπάρχουν δύο μέρη. Το πρώτο αναφέρεται στην εφηβεία και στον τρόπο που πρέπει οι νέοι σε αυτό το στάδιο της ηλικίας τους να αποχωριστούν τους γονείς τους και την οικογενειακή προστασία, φτιάχνοντας μια διαφορετική ζωή. Το δεύτερο μέρος, που παρουσιάζει ανάλογες ομοιότητες, αναφέρεται στη γέννηση του μωρού το οποίο πρέπει να αποχωριστεί τον πλακούντα που μέχρι πριν τη γέννηση του αποτελούσε το όργανο που του παρείχε ασφάλεια. Επομένως, ο πλακούντας είναι η οικογενειακή προστασία που πρέπει ο έφηβος να αποχωριστεί και η εφηβεία μια παρόμοια κατάσταση με την γέννηση. **Έτσι, λοιπόν, κατορθώνει να εκλαϊκεύσει την έννοια «εφηβεία», καθιστώντας την οικεία και κατανοητή στον αναγνώστη.**

Πρόκειται, επίσης, για μεταφορική αναλογία, όπου με εκφραστικό και παραστατικό τρόπο ο συγγραφέας εξηγεί τη θέση του, ενώ παράλληλα το ύφος αποκτά ζωντάνια και παραστατικότητα, κινητοποιεί τη φαντασία του αναγνώστη και συμβάλλει στον προβληματισμό του με πειστικότητα.

5. Γενικά, η φιλία ορίζεται ως μία στενή κοινωνική σχέση που αναπτύσσεται ανάμεσα σε δύο ή περισσότερα άτομα και που βασίζεται στην αμοιβαία αγάπη, συμπάθεια και εκτίμηση. Όταν οι έφηβοι ρωτιούνται για τα ουσιώδη γνωρίσματα της φιλίας, τονίζουν πάνω από όλα, την αφοσίωση και το στενό συναισθηματικό δέσιμο. Συνήθως, η επιλογή των φίλων επηρεάζεται από την κοινωνική τους προέλευση, από τις απόψεις τους ή από την ιδεολογία τους, καθώς η αποδοχή παρόμοιων «προτύπων» και ιδεών εγγυάται μία βέβαιη ταυτότητα αξιών και στάσεων. Η πιο σημαντική, όμως, επίδραση στη διαμόρφωση των φιλικών σχέσεων είναι η πεποίθηση ότι ο άλλος μας μοιάζει, δηλαδή, ως φίλοι επιλέγονται εκείνοι που εμφανίζουν χαρακτηριστικά που θεωρούνται αρεστά και σύμφωνα με τις αξίες της ομάδας.

Απάντηση: Ο συγγραφέας επιλέγει να οργανώσει την πρώτη παράγραφο του κειμένου με ορισμό. Αυτό γίνεται φανερό στο σημείο “η φιλία ορίζεται ως μία στενή κοινωνική σχέση που αναπτύσσεται ανάμεσα σε δύο ή περισσότερα άτομα και που βασίζεται στην αμοιβαία αγάπη, συμπάθεια και εκτίμηση”. Τα μέρη του ορισμού είναι: οριστέα έννοια: φιλία, γένος: μια στενή κοινωνική σχέση, ειδοποιός διαφορά: που αναπτύσσεται ανάμεσα σε δύο ή περισσότερα άτομα και που βασίζεται στην αμοιβαία αγάπη, συμπάθεια και εκτίμηση. Πρόθεση του συγγραφέα είναι να προσδιορίσει το ακριβές περιεχόμενο ενός όρου φιλία. Πρόθεση του συγγραφέα με τον ορισμό στον πρόλογο είναι να τον χρησιμοποιήσει ως αφετηρία γενικότερων προβληματισμών και να διασαφηνίσει την έννοια την οποία πρόκειται να πραγματευτεί στο κύριο μέρος του κειμένου, καθιστώντας την σαφή στο ευρύ αναγνωστικό κοινό

6. Έχει αποδειχθεί ότι οι νέοι άνθρωποι, που γίνονται εύκολα αποδεκτοί από τους συνομήλικούς τους, έχουν την τάση να εκδηλώνουν ευαισθησία, ανταπόκριση και μεγαλοψυχία. Πιο συγκεκριμένα, βοηθούν, προσέχουν, αποδέχονται και περιβάλλουν με στοργή τους άλλους. Ακόμα, νιώθουν σιγουριά στις κοινωνικές τους επαφές και είναι δραστήριοι. Έχουν την ικανότητα να βλέπουν τα πράγματα από την οπτική γωνία των άλλων και ταυτόχρονα είναι καλοί στη λύση καθημερινών προβλημάτων και δύσκολων διλημμάτων, τα οποία σχετίζονται με τις διαπροσωπικές τους σχέσεις. Βασικό χαρακτηριστικό της συμπεριφοράς τους είναι ότι κάνουν τους άλλους να αισθάνονται άνετα και ότι τους υπολογίζουν στην οργάνωση σχεδίων ή ευχάριστων δραστηριοτήτων. Με άλλα λόγια, αυτοί οι νέοι διαθέτουν τη λεγόμενη «ενσυναίσθηση», δηλαδή, την ικανότητα να ρυθμίζουν τη συμπεριφορά τους εκτιμώντας το αποτέλεσμα που θα έχει αυτή, σε σχέση με τα συναισθήματα του άλλου, κυρίως για να μην πληγωθεί ο άλλος.

Απάντηση: Πρόθεση του συγγραφέα στην παράγραφο του κείμενου είναι να εξηγήσει πως οι νέοι άνθρωποι, που γίνονται εύκολα αποδεκτοί από τους συνομήλικούς τους, έχουν την τάση να εκδηλώνουν ευαισθησία, ανταπόκριση και μεγαλοψυχία. Για να πετύχει τον σκοπό οργανώνει την παράγραφο του με αίτιο - αποτέλεσμα. Ως αιτία εκλαμβάνεται η προσωπικότητα των νέων λόγω της αποδοχής τους από συνομηλίκους (Θ.Π.) και ως αποτελέσματα αυτής της κατάστασης προκύπτουν: «βοηθούν, προσέχουν, αποδέχονται και περιβάλλουν με στοργή τους άλλους», «νιώθουν σιγουριά στις κοινωνικές τους επαφές και είναι δραστήριοι.» «Έχουν την ικανότητα να βλέπουν τα πράγματα από την οπτική γωνία των άλλων και ταυτόχρονα είναι καλοί στη λύση καθημερινών προβλημάτων και δύσκολων διλημμάτων, τα οποία σχετίζονται με τις διαπροσωπικές τους σχέσεις.» «κάνουν τους άλλους να αισθάνονται άνετα και ότι τους υπολογίζουν στην οργάνωση σχεδίων ή ευχάριστων δραστηριοτήτων.». Η ανάπτυξη της παραγράφου με αίτιο – αποτέλεσμα υπηρετεί την πρόθεση του

συγγραφέα να αναδείξει με πειστικό τρόπο το θέμα της παραγράφου, ώστε να γίνει κατανοητό από το αναγνωστικό κοινό.

αιτιολόγηση

7. Οι νέοι που δεν μπορούν να «τα βρουν» με τους άλλους, ζουν συνήθως μια μοναχική και άχαρη ζωή. Σύμφωνα με επιστημονικά δεδομένα, όσοι έφηβοι αντιμετωπίζουν από νωρίς προβλήματα με τους συνομηλίκους τους έχουν σοβαρές δυσκολίες και ως ενήλικες. Κι αυτό συμβαίνει, κυρίως, γιατί απουσιάζει η αίσθηση της εμπιστοσύνης και το συναίσθημα ότι έχουν κάτι μοναδικό και αποκλειστικό να μοιραστούν με τους άλλους, στοιχεία που κάνουν τη φιλία τόσο σημαντική.

Απάντηση: Πρόθεση του συγγραφέα στην παράγραφο του κειμένου είναι **να πείσει** και **να αιτιολογήσει** τον ισχυρισμό του, πως οι νέοι που δεν μπορούν να «τα βρουν» με τους άλλους, ζουν συνήθως μια μοναχική και άχαρη ζωή. Προκειμένου να πετύχει τον σκοπό του αναπτύσσει την παράγραφο με αιτιολόγηση. Αυτό καθίσταται αντιληπτό από τη χρήση της φράσης «Κι αυτό συμβαίνει, κυρίως, **γιατί...**». Αιτιολογεί τη θέση του με το επιχείρημα, πως απουσιάζει η αίσθηση της εμπιστοσύνης και το συναίσθημα, ότι έχουν κάτι μοναδικό και αποκλειστικό να μοιραστούν με τους άλλους, στοιχεία που κάνουν τη φιλία τόσο σημαντική. Έτσι, ο λόγος καθίσταται πειστικός.

διαίρεση

8. Το Πρόγραμμα περιλαμβάνει σύνολο μέτρων που προωθούν την ισότητα των φύλων σε όλο σχεδόν το φάσμα των πολιτικών παρεμβάσεων, καθώς και ενέργειες ενίσχυσης των μηχανισμών άσκησης πολιτικής στη νομοθεσία, την πολιτική, την οικονομία, την αγορά εργασίας, την κοινωνία και τον πολιτισμό. Το Εθνικό Πρόγραμμα για την Ουσιαστική Ισότητα των Φύλων 2010-2013 σχεδιάστηκε με γνώμονα τέσσερις (4) βασικούς στρατηγικούς στόχους: α) την προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων όλων των γυναικών μέσω της προαγωγής της ισότητας των φύλων και του προσανατολισμού των παρεμβάσεων στις ομάδες γυναικών με πολλαπλές διακρίσεις, β) την πρόληψη και καταπολέμηση όλων των μορφών βίας κατά των γυναικών, γ) τη στήριξη της απασχόλησης των γυναικών και της οικονομικής τους αυτοτέλειας, και δ) την αξιοποίηση της πολιτιστικής δημιουργίας για την ενίσχυση της καλλιτεχνικής δημιουργίας των γυναικών και την ανάδειξη του στόχου της ισότητας των φύλων.

Απάντηση: Ο συγγραφέας επιλέγει να οργανώσει την παράγραφο με διαίρεση. Πρόθεσή του είναι να αναλύσει ολόπλευρα και να απαριθμήσει τους τέσσερις (4) βασικούς στρατηγικούς στόχους του Εθνικού Προγράμματος για την Ουσιαστική Ισότητα των Φύλων 2010-2013. Αποσκοπεί, έτσι, να βοηθήσει τον αναγνώστη να διακρίνει και να κατανοήσει τα μέτρα για την άρση των προβλημάτων στον δρόμο για την ισότητα των φύλων. Με αυτό τον τρόπο γίνονται πιο κατανοητοί οι στόχοι του Προγράμματος που αποτελεί το θεματικό κέντρο του κειμένου. Σκοπός είναι η καλύτερη πληροφόρηση του αναγνώστη.

9. Για την Κανόν ο φεμινισμός είναι ένα κίνημα χαρούμενο, «ένα κίνημα που ωθεί τις γυναίκες να αποκτήσουν περισσότερη ισχύ, να διεκδικούν την ισότητα με τους άνδρες. Όταν προτάσσουμε το φύλο ή το χρώμα του δέρματος ως ταυτότητα, επί της ουσίας επιμένουμε σε χαρακτηριστικά μας τα οποία δεν μπορούμε να αλλάξουμε. Οι «κλασικές» φεμινίστριες επιμένουμε στα χαρακτηριστικά που μπορούμε να αλλάξουμε, επιμένουμε στην ελευθερία, στη δυνατότητα να αλλάξουμε τα πράγματα. Αντιθέτως, ο νεοφεμινισμός και οι θεωρίες ταυτότητας φύλου επιμένουν σε ένα είδος ντετερμινισμού**, τον οποίο εμείς επιδιώκουμε να ξεπεράσουμε».

Απάντηση: Η παράγραφος οργανώνεται με τη μέθοδο της σύγκρισης – αντίθεσης. Πρόθεση της συγγραφέα είναι να φωτίσει το περιεχόμενο και των δύο όρων «κλασικός» φεμινισμός και νεοφεμινισμός, αναδεικνύοντας μέσω της αντίθεσής τους τα διαφορετικά χαρακτηριστικά τους («Οι «κλασικές»... να ξεπεράσουμε»). Ο «κλασικός» φεμινισμός, τον οποίο η ίδια υποστηρίζει, στοχεύει στην ισότητα των δύο φύλων, στην ισότιμη μεταχείριση, δίνοντας έμφαση στα χαρακτηριστικά/ιδιότητες που μεταβάλλονται, στην ελευθερία και στη δυνατότητα αλλαγής («...επιμένουμε στα χαρακτηριστικά... τα πράγματα»). Αντιθέτως, οι υποστηρικτές του νεοφεμινισμού εμμένουν σε ταυτότητες φύλου, στην άποψη ότι το φύλο προκαθορίζει και τον κοινωνικό του ρόλο («ένα είδος ντετερμινισμού»). Φαίνεται, ότι η ίδια είναι αντίθετη στη θυματοποίηση των γυναικών που προκύπτει, και έμμεσα μέσω της αντίθεσης καταγγέλλει το νεοφεμινισμό. Επομένως, η Μπελίντα Κανόν παρουσιάζει τις διαφορές ανάμεσα στα δυο κινήματα, ώστε να αποσαφηνίσει τη διαφορετική τους προσέγγιση ως προς το θέμα της ισότητας και κατ' επέκταση τη διαφοροποίηση της στοχοθεσίας τους, ενώ παράλληλα κινητοποιείται ο κριτικός στοχασμός του δέκτη, ενισχύεται η πειστικότητα και αναδεικνύεται με πληρότητα η άποψή της.